

[Aksel Larsen.]

graffen godkendes af folketsvælgerne ved en folkeafstemning, der udviser et flertal af de afgivne stemmer for paragraffen.“

Jeg anmoder indtrængende det høje ting om at vedtage dette forslag. De fem ikke-kommunistiske partier har jo navnlig i denne sag gang på gang slået sig for brystet og stemplet sig selv som demokratiske. Kan der være noget mere demokratisk end at bede befolkningen afgøre, om den vil have en sådan paragraf ind i grundloven? Er det forøvrigt ikke sådan, at størsteparten af befolkningen ikke aner, at der er noget løs med § 20, ikke har lagt mærke til det, for den er jo blevet så lidt omtalt i størsteparten af dagspressen, og når man har omtalt den, har man givet befolkningen det indtryk, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft søgte at give her ved første behandling, at der jo skabes sikkerhed gennem fem sjattedels bestemmelsen, hvilket ikke er sandt. Lad os få den paragraf, som er mere afgørende og mere skæbnesvanger end alle de andre ændringsforslag til grundloven, lagt ud til folket, så vælgerne kan afgøre, om de vil have den i grundloven, og så at de ikke til sin tid bare bliver præsenteret for et grundlovsforslag, hvor man siger, at hvis de vil have den nye grundlov, skal de sluge kamelen med. Jeg anbefaler vort ændringsforslag under nr. 36 til vedtagelse.

Der siges i grundlovsforslaget, at der skal være lige, direkte og almindelig valgret her i Danmark. Der siges jo så meget, og papiret er tålmodigt, men det er jo ikke så lige, direkte og almindeligt, hvis man i valgloven indfører en bestemmelse, der reelt siger, at partier, der ikke får 3 pct. af samtlige afgivne stemmer, skal ingen mandater have. Før var det 4 pct., man ville henholde sig til. Nu har man givet efter for befolkningens stemning, og så har man lavet en meget indviklet bestemmelse, som de fleste ikke kan hitte ud af, men som reelt er en 3 pct.-bestemmelse. Det giver hverken lige, direkte eller almindelig valgret eller en retfærdig mandatfordeling.

Dertil kommer imidlertid, at i § 29 siges det, at det bestemmes ved lov, i hvilket omfang understøttelse, der i lovgivningen betragtes som fattighjælp, medfører tab af valgret. Jeg har stillet ændringsforslag gående ud på, at denne bestemmelse udgår, for når der skal være lige, direkte og almindelig valgret, skal det være for alle, og ingen

skal af økonomiske grunde miste valgretten. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft var i den anledning meget ophidset ved første behandling og steg op på talerstolen og forkyndte i strafferetligt irettesættende tone, at det, socialdemokratiet vil, er kun, at alkoholister og forsømmelige forsørgere ikke skal have valgret.

Nu står der ikke i den bestemmelse noget om alkoholister, og det kunne godt tænkes, at der var en del millionærer i Danmark, der af og til drikker sig fulde, men det forekommer mig ikke, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har foreslået, at millionærer, der drikker sig fulde, skal miste valgretten, så det er under alle omstændigheder møntet på de fattige.

Men jeg har stillet et spørgsmål i udvalget, som jeg ikke har fået besvaret: Hvem rammer af denne fattighjælpsbestemmelse, og hvorfor? Jeg har desværre ikke fået svaret, jeg efterlyser det, jeg ønsker, at det fremskaffes, og at det optrykkes, omend forsinket, som et bilag til betænkningen.

Jeg har selv skaffet mig noget materiale, som belyser historien, og hvoraf det fremgår, at af de vistnok over 20 000 vælgere, der berøves valgretten, fordi kommunerne regner den dem ydede offentlige understøttelse for fattighjælp, er der i hele landet ialt 58 forsømmelige forsørgere og 144 alkoholister. Det ærede medlem stod her ved første behandling og sagde: denne bestemmelse tager kun sigte på forsømmelige forsørgere og alkoholister. Ja, men den rammer over 20 000 vælgere, og af dem er der ikke tilsammen mere end 200 forsømmelige forsørgere og alkoholister. Mon ikke det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, når han nu har fået disse oplysninger, dog vil være en lille smule villig til at overveje sin stilling og overveje, om han ikke skulle stemme for vort ændringsforslag om, at fattighjælpsbestemmelsen skal forsvinde af grundlovens valgretningsparagraf.

Som jeg sagde før, er det et stort fremskridt, at man i grundlovsforslaget praktisk talt har gjort rigsdagen suveræn, og man har også været opmærksom på, at et mindretal af rigsdagen skulle have ret til at kræve den samlet til møde. Dér har imidlertid flertalspartierne lagt sig fast på, at dette mindretal skal være så stort som to femtedele af rigsdagens medlemmer. Vi synes, det er et altfor urimelig stort tal. Vi synes, at hvis en trediedel af rigsdagens medlemmer